

Nu 6,22-27 (Salvátor 2.1.22)

Hospodin dále promluvil k Mojžíšovi: „Mluv k Áronovi a jeho synům: Budete žehnat synům Izraele těmito slovy: ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Tak vloží mé jméno na Izraelce a já jim požehnám.“

Nový rok je sice jen datum, stanovené lidmi, a přece se připomene jako určitý předěl: mezi známou a odžitou minulostí, a neznámou budoucností. Na takových předělech se lidé ptají, čemu kráčíme vstříc? Nejistotám či šancím? Přinesou nám ty nastávající časy neznámé výzvy či rizika?

Ale my se dnes ptejte ještě jinak: **Co máme v zádech**, když se vstříc budoucnosti vydáváme? S jakou výbavou počítáme? Stačí tradice, osvědčené vyjeté koleje? Je třeba vůle a síla kráčet dál, nehledě na překážky? Spoléháme na jistoty, které někomu zhmotňuje dostatek chechtáků na účtě, jinému vlivné známosti a dalšímu dostatek nějakých vitamínů?

Jako společenství víry, se můžeme opřít o sílu příběhů, v nichž náš Bůh zjevuje, kým pro nás chce být. A letos máme jako společenství sboru v zádech příběh z loňského podzimu, příběh putování lidu víry do zaslíbené země – a z tohoto příběhu nám dnes **prozařuje naši budoucí cestu, slovo požehnání.**

Ty příběhy lidu, putujícího neprošlapanou cestou, od hory Sinaj do zaslíbené země, jsou předznamenány nahlas a jednoznačně požehnáním. Na začátku sinajského zastavení slyšíme připomínku božího vysvoboditelského činu: *Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já jsem ti dal vyjít ze země Egyptské, z domu otroctví. A v závěrečné části těchto „sinajských velkobožských“ slyšíme ustanovení požehnání a Boží prohlášení: Tak vloží mé jméno, na syny Izraelské a já jim budu žehnat.*

JÁ JSEM VÁS VYSVOBODIL, A JÁ VÁM BUDU ŽEHNAT. Když se teď vydávají Izraelci dál, budou pravidelně slyšet, kdo je na této cestě zachovává, drží a nese, a kdo jim ji otevírá a prosvětluje.

Požehnání je totiž slovo na začátku cesty, na začátku cesty lidu víry. Takhle to uslyšel Abraham: *Vyjdí ze svého rodiště, do země, kterou ti ukážu, učiním tě velkým národem, požehnám tě.* Anebo připomeňme ještě jiný počátek: *Bůh stvořil člověka jako muže a ženu a požehnal jim.* Když zazní Boží oslovení, Boží poštouchnutí, zaslíbení, a když tady díky tomuto slovu něco začíná, tehdy Bůh žehná, žehná těm, kteří se vydali na cestu. Požehnání ujišťuje, Bůh si stojí za tím, co řekl, za tím, co vyvolal k životu, k čemu nás poštouchnul a nasměroval. Nenechá ten příběh být, ať si jde svou vlastní cestou, ať si v dalších dílech nějak poradí. Ne, ujišťuje, záleží mi na té vaší cestě, věnuji jí veškerou svou pozornost, budu vás na ní držet, a jednou vás přivítám v cíli. A ty, člověče, partu věřících, oslovený zástupe, smíš slyšet a jasně vědět: Když jdeš s požehnáním, nejdeš s prázdnou, a nejdeš do prázdna.

Proč nejdeš naprázdno ani do prázdna?

Protože smíš s Bohem počítat, nejprve jako s tím, **který tě střeží.** Skvělé ujištění, ale pozor. Ano, nespí ani nedřímé, ten, který střeží, *ostříhá* svůj lid. Ale znamená to, že ten lid má jednodušší cestu, že se nemusí starat o její směr, pokračování? Že si může už jen bezstarostně pískat? Stačí připomenout Jákoba, který ve svém tvrdošijném usilování o požehnání neznal bratra, a musel podstoupit úplnou odysseu, než pochopil, k čemu je požehnání a k čemu je na světě on jako po požehnaný. Nebo připomeňme příběhy lidu, který s tím požehnáním šel do zaslíbené země.

Nechránilo ho to před malověrným stýskáním po předvečerejších otrockých jistotách, ani před nadáváním, kam se to s Mojžíšem dostali. Opakovaně se ozývalo reptání, projevy únavy, strachu, stěžování, i pády a omyly s leckdy tragickými důsledky. A přece je, jako své požehnané, udržel Hospodin na cestě do země slíbené svobody a lidskosti, byť se ta cesta protáhla na 40 let. Požehnání není skafandr, ani preventivní ochrana před scestnou šíleností leckterých našich nápadů.

„(požehnání) Je infuze naděje, že mé poslání mě samo potáhne na místa, kde má být prosazována Pravda v Bohu a jeho Kristu,“ pravil M. Balabán. Proto na cestě požehnaných smíš zažívat blízkost předivné moci, která nás obestírá, blízkost vysvobozující Lásky, které záleží na tobě i celém tomhle světě.

Smíš s Bohem počítat, podruhé jako s tím, **který nad tebou rozjasňuje svou tvář** (vnáší světlo do temnot, přibližuje jítro), **a který se smilovává.** Vybavíte si to možná podle kralické, *Osvět Hospodin tvář svou nad tebou.* Když to člověk slyší, neví přesně, co si má představit (a to je dobře, protože o naše představy tady opravdu nejde), ale jedno slyší jasně: SVĚTLO. Tam kde je světlo, mezi lidmi, ale i mezi člověkem a Bohem, tam může vyrůst a trvat důvěra, tam víš, ten druhý neplánuje žádný podraz. Na podrazy je potřeba zhasnout, těm se na světle nedaří. Kdežto Bůh rozhodl, vy máte počítat s mou osvícenou tvář. Neskryji se zákeřně do temnot. A tento Bůh tě zve k důvěře, že jeho tvář nezůstane potemnělá a zamračená, byť mu k tomu poskytujeme mraky důvodů, ale zase se rozjasní, rozzáří, jeho slitováním.

A tak, když na tebe padnou temnoty, temnoty nenávisti a násilnictví, temnoty viny a selhání, temnoty strachu a beznaděje, temnoty smrti..., když na tebe padne šero, únava, když už budeš chtít všechno vzdát, a leda na hrobech zapalovat světélka – tak počítej se mnou, a dovolávej se mého slitování, a čím ty lidské temnoty budou temnější, tím úpěnlivěji volej k Bohu, který rozjasňuje tvář svou nad tebou.

A do třetice ze slov pro Arona a pro Izrael smíme zaslechnout: **smíš s Bohem počítat** jako s tím, **který obrací tvář** svou k tobě a který tě **obdarovává pokojem.** Ne že by ta cesta byla pořád pohoda, ale buď si jist, že cílem není rozvrat, chaos, zvlčilé poměry. Vposledu tě čeká pokoj. Je těžké tomu věřit, a ještě těžší pokoj vytvořit. Ten náš pokoj, ten si uděláme většinou tak, že se zamkneme do svého pokojíka a máme pokoj od lidí i od světa. Když chcem mít pokoj, tak obracíme tvář svou od lidí. Jenže to

není *Pokoj Boží*, to není *ŠÁLÓM*. Bohu z těchto příběhů jde o pokoj s lidmi i mezi lidmi, ve světě. I proto nás zvedá, a posílá na cestu, vstříc zaslíbené zemi jako zemi pokoje. A hlavně, neodvrací od nás svou tvář, nenechá se námi, uhádanými, uštěkanými a nepokojnými lidmi otrávit ani znechutit. Obrací svou tvář k nám, a obdarovává, pokojem.

Když jdeš s požehnáním, nejdeš s prázdnou, a nejdeš do prázdna. Možná by se dalo i dodat, když jdeš s požehnáním, **nevyjdeš naprázdno**. Ale tady už si musíme dát dost pozor, abychom si nezačali sami určovat, jakou náplň ta cesta požehnaných má mít. I proto Hospodin slova požehnání uzavírá instrukcí: *takto vloží MOJE jméno, nad syny Izraele*. Na závěr se vrací nepominutelná souvislost, **požehnání patří k cestě vysvobozených**, k cestě, která je cestou, a příběhem Jména. To je jeho účel, podržet nás na cestě Božího příběhu, tak jak ho zjevuje cesta starozákonního Izraele a novozákonního Krista. Požehnání patří do příběhu, který směřuje do zaslíbené země, a zrovna tak patří do příběhu Ježíše, jemuž se od narození říká Spasitel, jak nám připomněl starý Simeon, když oslovil rodiče novorozeného Ježíše, a požehnal jim. Ani na prahu dalšího roku, o němž nevíme, co přinese, nezapomeňme, že nám patří požehnání. A také pamatujme, cesta požehnaných, má Bohem uložený směr a cíl. Proto nám na její další úsek opakovaně zaznívá:

*At ti žehná Bůh z příběhů Izraele a Ježíše Krista
a střeží tvou cestu, aby to byla cesta víry, naděje a lásky.
At vnáší jas své blízkosti do pochybností a bloudění
a září svého smilování do tvých pádů a úletů
At cítíš v zádech jeho laskavý zájem
at obdaruje pokojem tvé srdce, vztahy, i celou zem.
AMEN.*

Nu 6,22-27. 2.1.22**Píseň: 269,1**

In: Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám, rozjasni obličej svůj nad námi, tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé. Amen. Ž 67,2n

Píseň 67**Modlitba**

Náš Pane, vděčně si v tento den připomínáme, že patříme k lidu víry. Ty sám jsi povolal na cestu víry Abrahama, Izáka a Jákoba, tys vysvobodil Izrael z otrockých pout v Egyptě. Tys v Kristu Ježíši daroval spásu a svým Duchem shromažďuješ lid víry a přidáváš nové a nové svědky víry. Chválíme tě, že smíme patřit do tohoto zástupu, který, nesen tvou požehnanou blízkostí, kráčí vstříc tvému království. Ty víš Pane, že nám toto nasměrování vůbec není vlastní. Neustále běháme kamsi jinam a jindy zas trucovitě stojíme na místě. I proto vděčně i užasle chválíme tvou dobrotu: Neodvrátils od nás svou tvář, neskrýl ses v hněvu, na naši nedověru neodpovídáš mlčením ani zlobou. Prosíme, i dnes nás oslov zvěstí, která dodá sílu znaveným krokům, přemůže zatvrzelost i lenost a cestě víry dá novou perspektivu a jasný cíl. Amen

1. čtení Lk 2,25-32**Píseň 279****kázání Nu 6,22-27****Píseň 697***Pokořme se před svatým Bem a v tichosti srdcí vyznávejme*

Náš Pane, vyznáváme: Nemáme sílu kráčet tvému Království vstříc, vyhlížet jeho dary a zápasit o ně. Místo co bychom pro jiné ztělesňovali cestu tvého milosrdenství, spravedlnosti, pravdy, přizpůsobujeme se duchu doby. Uzavíráme se darům tvé požehnané blízkosti. Tak příběh tvého vysvobození a naděje znevěhodňujeme, a sami se připravujeme o svobodu a radost tvých dětí. Před tebou, Bože, vyznáváme svůj hřích.

-SaB, vyznejme to vy i já hlasitým: VYZNÁVÁME "..."

Ty nás přesto ujišťuješ svým požehnaním, jako mocí, ktá otevírá možnost vskutku lidského života. Vyznáváme a věříme: Toto dílo záchrany dosvědčuje jasně příběh Izraele a nás zasáhlo v příběhu zachránce Ježíše: On vzal břímě naší bezvýchodnosti na sebe a svým vzkříšením otevřel cestu vysvobození i pro nás.

Vyznejme svou důvěru, vy i já - hlasitým VĚŘÍME "..."

Protože se k nám náš Bůh obrací s tváří plnou slitování a odpuštění, můžeme se i my odvrátit od křivd, které jsme utrpěli a nepřátelství, které pocítujeme - a obrátit se k svým bližním s nabídkou žít s nimi v nových, svobodných vztazích.

*Přiznejme se k tomu hlasitě - PRO LÁSKU KRISTOVU**ODPOUŠTÍME "..."***Poslyšte slovo milosti**

Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli. NEBOJ SE, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. (Iz 43,1)

Pozdravení pokoje:

Na znamení, že tuto posilu při putování po cestě spásy chceme sdílet jedni s druhými, pozdravme se pozdravením pokoje.

Ustanovení (podle Mt)

A když oni jedli vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dal učedníkům, a řekl: VEZMĚTE, JEZTE, TO JEST TĚLO MÉ. A vzav KALICH - a díky činiv, dal jim, - řka: PÍTE Z TOHO VŠICHNI. NEBO TO JEST KREV MÁ NOVÉ SMLOUVY, KTERÁŽ ZA MNOHÉ VYLÉVÁ SE NA ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ.

Ale pravím vám, žeť nebudu pít od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nový v království Otce svého.

Náš Pane, připomínáme si vysvobození a záchranu našeho spasitele Ježíše Krista, jak ji zpečetil svou smrtí na kříži i vítězným

vzkříšením. Slavíme jeho večeri, jak nám přikázal. Sešli podle svého zaslíbení svého Ducha, aby posvětil nás i dary chleba a vína, které před tebe předkládáme. Chléb, který lámeme, nechť je společenstvím těla Kristova a kalich dobrořečení, kterému žehnáme, nechť je společenstvím krve z lásky prolité - abychom přijímající byli ve víře účastni jeho těla a krve se všemi jeho dobrodiními. OTČE NÁŠ...

POZVÁNÍ

Přijměme pozvání ke stolu Páně od žalmisty, který v 81. žalmu říká: *Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, který jsem tě vyvedl ze země egyptské. Otevři jen ústa svá a naplním je. (Ž 81,11)*

A tak již pojďte a přistupte. Zváni jsou bez rozdílu vyznání všichni, kdo věří, že chléb a kalich stolu Kristova jsou znamením Božího obratu k nám a blízkosti jeho vysvobození.

(Vysluhování: Každý den Pán mi sílu dává; Laudate omnes gentes)

PROPOUŠTĚNÍ:

1. Blahoslavení, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou. *Jděte v pokoji*
2. Blahoslavení tvůrčové pokoje, neboť oni syny Božími nazváni budou. *Jděte v pokoji*

MODLITBA

Chválíme tě Pane za hostinu tvého království, chválíme za to, že obnovuješ naději a vyprahlou víru. Kdyžs nás posílil na cestě následování, drž nás na ní svým Duchem, otevírej naše oči pro nouzi bližních, otevírej ústa ke svědectví evangelia, otevírej srdce pro milování bližních podle tvého příkazu i příkladu. Takto nás veď a provázej jako jednotlivce, rodiny i společenství církve - ať uprostřed všedních dní nastávajícího roku smíme zahlížet probleskující slávu Božího království - dokud ty sám nepřijdeš. Amen.

Ohlášení**Přímlyvy Přijď Království tvé****PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ 3x**

1. Dát žití směr - i když budem bloudit - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
2. Když budem veselí - když budem na dně - jako zdroj naděje - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
3. Uchovat věrnost - dát sílu lásce - povzbudit k službě - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
4. Mezi nemocné - mezi vězněné - doprostřed pláce - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
5. Tam kde běsní válka - na cesty utečenců - k raněným a bitým - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
6. K církvi po všem světě - k bohatým i chudým - mezi váhající - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
7. I v tomto roce - a v tomto městě - dát sílu krokům - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ

Poslání 1.Pt 3,8-9**Píseň 489****Požehnaní**

Ať ti žehná Bůh z příběhů Izraele a Ježíše Krista a střeží tvou cestu, aby to byla cesta víry, naděje a lásky.

Ať vnáší jas své blízkosti do pochybností a bloudění a září svého smilování do tvých pádů a úletů

Ať cítíš v zádech jeho laskavý zájem

ať obdaruje pokojem i tvé srdce, vztahy, i celou zem.

AMEN.